

PIETER ASPE

De butlerknop

ASPE NV

aspenv.be

facebook.com/pieteraspe

© Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Pieter Aspe

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2017

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Shutterstock
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3438 6
D 2017/0034/411
NUR 330

Aan mijn lief

voor een beetje liefde
draag ik je op mijn schouders mee
hoog en ongenaakbaar

voor een beetje liefde
draag ik je
tot mijn benen het begeven

voor een beetje liefde
mag je rusten aan mijn zij

voor een beetje meer
word je mijn vrouw

‘Weet je zeker dat hij er niet is vanavond?’

‘Ja’, zei ze zonder op te kijken. ‘Ik weet zeker dat hij er niet is.’

Ze hadden hun fietsen in een zijstraat tegen de gevel van een leegstaand pand gestald, liepen zij aan zij over de hobbelige kasseien.

‘Verdomde hakkenslopers’, foeterde ze.

‘De kasseien?’

Hij mocht negentien zijn en Claudia achtendertig, zij had geen hakken nodig om een jongen of een man het hoofd op hol te brengen. Stevige borsten, een stalen kont en een figuur dat smeekte om een strakke jurk. Ze rook ook lekker, fris en fruitig.

‘Nee, de voegen ertussen.’

Ze sloegen de hoek om, liepen naast het trottoir want er was toch geen verkeer, de meeste mensen lagen in bed, steuntrekkers en marginalen keken gewoontegetrouw televisie tot ze voor de buis in slaap vielen. Een enkele kroegbaas wachtte nog op een late klant. De stad was verdoofd, het geluid afgezet. De kans was ontzettend klein dat iemand hen opmerkte, laat staan herinnerde.

‘Ik vind het in ieder geval spannend’, zei hij.

Ze keek even opzij. Koen was een knappe kerel, niet haar type maar toch bijzonder aantrekkelijk. Hij was atletisch

gebouwd, zijn kin stak een beetje naar voren, hij had donkere, mysterieuze ogen en een warme stem. De meeste meisjes van zijn leeftijd zouden hem maar wat graag willen versieren, zij had hem alleen nodig omdat hij een en ander van sloten en computers af wist en met een zoen kon ze zich van zijn stilzwijgen verzekeren.

‘We zijn er bijna.’

Het klonk als een opluchting en dat was het ook. De straat mocht donker en leeg zijn, bij iemand inbreken hield altijd een risico in. Claudia kon evenmin met zekerheid zeggen dat hij niet thuis was, hoewel ze dat zo-even wel had beweerd om Koen gerust te stellen. Toch had ze haar plannen niet willen uitstellen. Er moest zo snel mogelijk een einde komen aan de vernederende chantage, ze kon het niet langer verdragen gebruikt te worden. Het was bovendien een kwestie van tijd voor haar man erachter kwam dat ze hem bedrogen had, met het onvermijdelijke gevolg dat hij bij haar zou weggaan.

‘Ben je zenuwachtig?’

‘Nee, jij wel?’

‘Een beetje.’

Koen wist dat hij haar waarschijnlijk nooit zou kunnen krijgen, gewoon dicht bij haar zijn gaf hem een fijn gevoel en dat volstond voorlopig voor hem. Hij maakte alleen een kans om haar te versieren als hij deed wat ze gevraagd had.

‘Iemand die twee keer per jaar gaat skiën hoeft toch niet bang te zijn.’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Het is simpel, Koen. Er komen jaarlijks meer skiërs om dan inbrekers.’

Ze was niet alleen bloedmooi, hij hield ook van haar absurde humor. Zijn hand raakte ongewild even de zijkant van haar dij omdat haar reactie hem letterlijk een beetje

uit zijn lood had gebracht. Een warme gloed in zijn buik temperde de zenuwachtigheid. Ze had gelijk. Wat kon er misgaan? Het slot van de garagedeur kon geen problemen opleveren, hij kende zijn vak.

‘Hoeveel tijd denk je nodig te hebben om de klus te klaren?’

‘Geen idee’, zei ze. ‘Jij bent de expert.’

Koen was niet alleen een expert wat sloten betrof, hij maakte behalve deuren ook computers open. Ze pakte zijn hand vast, keek hem recht in de ogen. Hij smolt.

‘We zijn er’, zei ze hees.

Het duurde geen twintig seconden voor de garagedeur openklapte en ze binnen stonden. Het rook er naar olie en benzine hoewel er geen wagen stond, wat op zich een goed teken was. Koen trok de deur dicht, knipte zijn zaklantaarn aan. Er stonden twee rekken met kartonnen dozen en een gedeukte koelkast. Aan de muur hing een reproductie van een schilderij van Gustav Klimt. In de linkerhoek was een deur die toegang gaf tot het huis. Ze was niet op slot.

‘Een fluitje van een cent’, glimlachte ze.

Haar donkere, geprononceerde lippen deden hem niet aan een verkleinwoord denken. De associatie riep beelden op die hij probeerde op te slaan voor later. Ze liepen door de gang, geleid door de cirkelvormige stralenbundel van de zaklantaarn. De bewoner gaf duidelijk weinig om gezelligheid. De muren waren kaal, de ouderwetse loper in het midden trof je hoogstens nog bij oude mensen aan. De meubels in de woonkamer bevestigden de eerste indruk die ze in de gang hadden opgedaan. Ze pasten echter helemaal niet bij de reproductie in de garage. Er stond ook een voorhistorische radio met lampen, de koperen luchter telde zes kaarsjes met vlamvormige lampjes.

‘Weet je zeker dat we aan het juiste adres zijn?’

Hij deed haar even twijfelen, ze had het inderdaad ook anders verwacht. Steven droeg uitsluitend dure pakken en schoenen van Floris van Bommel en hij reed met een Alfa Romeo.

‘Schijn kan bedriegen’, zei ze. ‘Ik denk dat de bovenverdieping er anders uitziet.’

Ze slopen de trap op als katten op kousenvoeten alsof iemand iets zou merken mochten ze lawaai maken. Het huis ernaast stond al jaren leeg en aan de andere kant fungeerde de garage als buffer. Professionele dieven zouden zich in ieder geval geen zorgen hebben gemaakt. Koen maakte zich evenmin zorgen, hij had alleen oog voor haar stalen kont die voor hem de trap opging. Het uitzicht deed zijn hoofd bonzen.

‘Zie je wel.’

De bovenverdieping telde een grote kamer. Je hoefde geen kenner te zijn om te zien dat de inrichting ervan een fortuin had gekost. Een bankstel van de Sede, ledlampen in strakke Italiaanse armaturen, zwart glanzende beeldschermen, een massief houten vloer en een werk van Edgard Tytgat aan de muur.

‘Ik denk dat hij de belastinginspecteur beneden ontvangt.’

Claudia hield van mooie, dure dingen, maar ze vond het zonde er veel geld aan te besteden. Zij hadden hun meubels bij Ikea gekocht, de Philips-flatscreen op e-Bay. Ze had geleerd dat materiële spullen je ook gelukkig konden maken als je ze niet bezat. Dat zei haar man tenminste als hij weer eens naar een knappe meid zat te gluren, wat ze hem niet kwalijk nam omdat ze zelf niets tekortkwam. Marc was een lieve minnaar met een bijna onuitputtelijk prestatievermogen. Nee, ze had helemaal niet te klagen. Ze woonden in een gerenoveerde rijwoning die over twaalfjaar hun eigen-

dom zou worden, gingen twee keer per jaar op reis, hielden van uiteten gaan, concerten, gezellige feestjes, roddelen met vrienden en vriendinnen, fietsen, luie dagen, koopjes in januari en lepeltjesgewijs in slaap vallen. Hun leven had veel weg van een sprookje, tot Steven, de boze wolf uit haar verleden, op het toneel was verschenen. Ze had geen zin dat allemaal op te geven en te boeten voor een pekelzonde.

‘Wat doet die kerel eigenlijk?’

‘Klojo’s werken niet’, zei ze met de tanden op haar onderlip.

‘Het was maar een vraag.’

Zijn hoofd bleef bonzen, haar kont deed zijn fantasie op hol slaan. Hij was alleen met de moeder van zijn beste vriend, het mooiste wijf dat hij ooit had gezien en ze wilde dat hij iets illegaals voor haar deed. Was het dan niet meer dan gerechtvaardigd dat hij er ook op een redelijke manier voor beloond werd?

‘We hebben niet de hele nacht tijd, Koen.’

‘Waarom niet? Steven is er toch niet.’

Hij ging dichterbij haar staan tot hij haar lichaamswarmte voelde door de dunne stof van zijn linnen broek. Vrouwen van achtendertig waren geen preutse meisjes meer, seks was voor hen even gewoon als een nieuwe jurk aantrekken. Ze hoorde zijn ademhaling zwaarder worden, de koortsige blik in zijn ogen verontrustte haar.

‘Scheelt er iets?’

Ze keek hem bedachtzaam aan. Hij ontweek haar blik, sloeg zijn ogen neer. De bobbel in zijn onderbroek begon te zwellen toen ze voor hem op haar knieën ging zitten en zijn broekriem losgespte, hij voelde haar koele vingers om zijn penis, voorvocht drupte op de smetteloze houten vloer, zijn pik veerde op als een slagboom, ze omsloot zijn vochtige eikel met haar lippen, MMMMM.

‘Scheelt er iets met je?’

Ze legde haar hand op zijn schouder, schudde hem wakker uit zijn geile droom zonder te beseffen dat hij op het punt stond om klaar te komen.

‘Sorry.’

‘Je hoeft je geen zorgen te maken, jongen, Steven is er niet, maar dat betekent niet dat we hier de hele nacht kunnen blijven. Dat begrijp je toch. Vooruit. Laten we eraan beginnen.’

Ze ging voor het raam staan, wierp een blik naar buiten. De straat lag er nog steeds verlaten bij. Ramen en deuren van de overburen, zwarte rechthoeken in een bakstenen vlak, donkere, glanzende kasseien badend in het licht van een lantaarn. Een heldere ster in een geïnkte hemel, of was het Venus die passeerde? Claudia dacht met enige weemoed terug aan haar leraar Nederlands die haar in een ver verleden de liefde voor poëzie had bijgebracht. Ze herinnerde zich zijn warme stem nog als de dag van gisteren, zijn rustige ogen, de rimpels op zijn voorhoofd, de tand die hij al jaren miste en nooit zou vervangen, zijn kortgeknipte nagels, de geur van stoere aftershave waarmee hij waarschijnlijk ook ging slapen. Ze was toen zestien, hij tweeënveertig. Het was de eerste keer dat ze echt verliefd op iemand was geworden. Platonisch, ze had het woord nooit eerder gehoord laat staan de betekenis ervan, tot hij het rustig had uitgelegd met een vertederde glimlach op zijn gezicht, alsof hij zijn dochter aan het voorbereiden was op de valstrikken en de leugens waar ze later mee geconfronteerd zou worden.

‘Lukt het een beetje?’

Koen zat achter een van de computers, zijn vingers gleden als ruitenwissers over het toetsenbord, snel en efficiënt. Mensen die niets te verbergen hebben, stellen zelden een wachtwoord in, zij die denken dat ze iets te verbergen heb-

ben, bedenken een stuntelige beveiliging, criminelen en bankiers maken gebruik van ingewikkelde algoritmes om hun geheimen te bewaren, echte professionelen weten dat iedere code gebroken kan worden.

‘Ik denk niet dat we iets zullen vinden’, zei Koen.

‘Waarom denk je dat?’

‘Kom’, zei hij. ‘Ik zal het je laten zien.’

Ze liep tegen haar zin naar hem toe omdat hij haar droom bruusk had onderbroken en begon plotseling te twijfelen aan het nut van de hele operatie. Waarom niet alles opbiechten? Marc had geen bekrompen geest, hij zou begrijpen waarom ze bepaalde toegevingen had gedaan, omdat hij van haar hield en haar nooit zou afdanken als een versleten onderbroek.

‘Onze vriend surft bijna iedere dag op pornosites, is verslaafd aan Wikipedia, koopt strips op Catawiki, maakt virtuele reizen naar exotische bestemmingen en probeert af en toe een eenzame droogpruim te versieren, maar...’

‘Maar wat?’ vroeg ze geïrriteerd.

Zijn toon beviel haar niet. Ze had bovendien een grondige hekel aan jonge kerels die eenzame vrouwen droogpruimen noemden. De vrouw met wie Steven onlangs contact had gezocht, lachte haar toe van het scherm. Claudia schatte haar een jaar of veertig. Akkoord, ze was fel opgemaakt, het décolleté van haar jurkje iets te diep, haar blik te zwoel en er lag waarschijnlijk een spuit Botox in de lade van haar nachtkastje, maar je kon haar bezwaarlijk een droogpruim noemen. Wat moest hij dan niet van haar denken?

‘Ik wilde je alleen laten zien dat Steven slimmer is dan je denkt. Ik weet nu al zeker dat hij zijn geheimen ergens anders bewaart.’

‘De andere computer?’

‘Nee, Claudia.’

Het was de eerste keer dat hij haar met haar voornaam aansprak in plaats van met mevrouw. De manier waarop hij daarbij zijn lippen tuitte en de begeerte die ze in zijn blik zag branden, bezorgden haar kippenviel. Nee... Ben ik nu echt gek aan het worden? Ze zette een stap achteruit. Er rolde een druppel zweet tussen haar borsten.

‘Volgens mij gebruikt hij geheugenkaarten of USB-sticks.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Onze vriend slaat geen privégegevens op in zijn computer, hij bewaart ze op een andere drager.’

‘Ik volg je niet, Koen.’

Ze probeerde de gedachte dat hij haar seksueel begeerde van zich af te zetten. Belachelijke trut, dacht ze. Waarom zou een gezonde kerel die amper ouder is dan je bloedeigen zoon opgewonden raken door een vrouw die inderdaad zijn moeder had kunnen zijn? Ze ademde bewust diep in, liet haar longen langzaam leeglopen. Het hielp. Koen wierp een blik op zijn horloge.

‘We hebben nog ruim de tijd om het huis te doorzoeken. Jij beslist.’

‘Doorzoeken. Hoe beginnen we aan zoiets?’

‘Slimme mensen verbergen hun kostbaarste spullen op plekken waar zelfs professionele dieven geen aandacht aan besteden.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’

‘Netflix, Claudia. Scenaristen zijn vaak vindingrijker dan speurders. De meeste series bevatten meer relevante informatie dan de torenhoge cursussen die studenten criminologie voorgeschoteld krijgen.’

Ze haalde weer diep adem. De onrust ebde langzaam weg. Ze had de vriend van haar zoon volledig verkeerd ingeschat. Hij was gewoon een moderne tiener die gegevens en ken-

nis opzoog als een spons omdat we in een digitaal tijdperk leefden waar alles instant beschikbaar was.

‘Wat stel je dan voor?’

Hij glimlachte omdat ze hem het gevoel gaf dat hij indruk op haar had gemaakt, maar hij mocht niet overmoedig worden. Of toch?

‘Waar zou jij de liefdesbrieven van je minnaar verstoppen? In de veronderstelling dat je er een op na houdt welteverstaan.’

‘Wat zeg je nu?’

Ze wendde haar hoofd af omdat ze zich nu echt realiseerde dat hij haar probeerde te versieren. Straks begon ze nog te blozen. Ze dacht onwillekeurig aan haar zoon. Stelde hij zich ook aan als er een vrouw in de buurt was? Waren alle moeders dan zo goedgegelovig dat ze niet wilden inzien dat testosteron verslavender kon werken dan drugs?

‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord, Claudia.’

‘Ik heb helemaal geen minnaar.’

‘Dat heb ik ook niet gevraagd.’

Ze wierp een blik op haar horloge, een namaak-Cartier die ze vorig jaar van haar man cadeau had gekregen.

‘We kunnen beter voortmaken’, zei ze. ‘Het is bijna drie uur.’

Steven volgde de huiszoeking op het scherm van zijn mobieltje. Hij had nooit verwacht dat Claudia tot iets dergelijks in staat zou zijn en hij moest ook toegeven dat hij haar behoorlijk had onderschat. De jonge kerel die haar vergezelde, leek heel goed te weten wat hij aan het doen was. Toch was hij ervan overtuigd dat ze niet zouden vinden wat ze zochten.

‘Mag ik nog een drankje?’

De barman knikte zonder iets te zeggen. Wat viel er te

zeggen? Dat hij moe was en naar huis wilde. Nee, dat kon hij vergeten, één verkeerd woord kon hem zijn baan kosten. De klant was immers koning, de rijke klant keizer. En hij had het geld hard nodig. Zijn oudste zoon studeerde rechten, zijn dochter was zwanger en zou binnenkort bevallen. Hij slikte zijn bezwaren in, pakte een fles Oban van de plank.

‘Alstublieft, meneer.’

‘Dank u.’

Er zaten nog vier mensen in de bar van het hotel. Drie mannen en een vrouw. Zowel Steven als de andere mannen wisten waarom de vrouw bleef zitten. Hij was benieuwd wie de eerste stap zou zetten.

Koen liet zich in de keuken op een stoel neerploffen, Claudia stond bij het aanrecht. Moedeloos. Het was ondertussen kwart voor vijf geworden, ze hadden iedere kast grondig doorzocht, alle boeken in de bibliotheek opengeslagen, het deksel van de closetspoeling eraf genomen, de parketvloer gecontroleerd op loszittende planken, de wasmachine versleept, naar holle ruimtes in de muur gezocht, onder het bed gelegen, een ventilatierooster losgeschroefd, de inhoud van de koelkast en de diepvriezer bekeken, kortom ze hadden hun uiterste best gedaan om te vinden wat ze zochten.

‘Wie weet huurt hij ergens een kluis?’

‘Dat zou kunnen’, gaf Koen toe. ‘Maar het lijkt me niet echt praktisch, omdat hij zich dan moet verplaatsen telkens als hij gegevens wil opslaan.’

‘Bewaart hij ze dan toch hier?’

‘Dan hadden wij die moeten vinden.’

‘Tja.’

Ze haalde haar vingers door haar kortgeknipte kapsel. Hij zat voorovergebogen op de stoel met zijn handen in zijn schoot gevouwen.

‘Heb je soms een papieren zakdoekje bij je?’

‘Je gaat toch niet beginnen te huilen?’

‘Nee’, zei hij. ‘Mijn neus loopt.’

Zoiets komt vaak voor bij snotneuzen, wilde ze zeggen, maar het was nu niet het goede moment om flauwe grappen te maken. Ze haalde een pakje Kleenex uit haar handtas en reikte het hem aan.

‘Dank je.’

Hij snoot uitgebreid zijn neus, wreef zijn bovenlip droog, verfrommelde het zakdoekje, stond op, liep naar een ouderwetse pedaalemmer die tussen het aanrecht en de deur stond, trapte op het pedaal en... Hij had de pedaalemmer bij het binnenkomen zien staan en zich afgevraagd wie er tegenwoordig nog zoiets in de keuken gebruikte, zonder zich daar verder al te veel vragen bij te stellen. Tot nu.

‘Kom eens kijken, Claudia.’

Ze hoorde aan zijn stem dat het belangrijk was. Hij had ondertussen de pedaalemmer op de keukentafel gezet, viste er twee gebruikte condooms uit.

‘Als dit weer een van je smakeloze grappen is, kunnen we beter onmiddellijk vertrekken.’

Behalve de condooms haalde hij er ook een prop krantenpapier, een pluk haar en een drietal tampons uit.

‘De vieze troep is bedoeld om nieuwsgierige mensen zoals wij af te schrikken’, zei Koen triomfantelijk. ‘Het is de prop krantenpapier die hem de das heeft omgedaan.’

‘Je maakt me nieuwsgierig, jongen.’

De barman had er twee uur geleden de brui aan gegeven toen de drie mannen en de vrouw in de lift waren gestapt, hij had zijn laatste klant een gratis drankje aangeboden met de woorden ‘one for the road’ en een brede glimlach op zijn gezicht getoverd.

‘Ik begrijp wat je bedoelt’, had Steven gezegd. ‘Het is inderdaad zeer laat. Ik houd het drankje van je tegoed, ga maar rustig slapen.’

Hij had de rest van de huiszoeking op zijn kamer bekeken en zich op een drankje uit de minibar getraakteerd, terwijl hij zich afvroeg hoe Claudia zou reageren als hij haar met de beelden confronteerde en zou dreigen ermee naar de politie te gaan. Hij wist nu al bijna zeker dat ze dit keer op zijn voorstel zou ingaan. Stel je voor dat de collega’s van haar man erachter kwamen dat zijn vrouw een ordinaire dievegge was. Hij nipte glimlachend van zijn glas. De kamer was ruim en comfortabel ingericht, een luxe waarvan hij echt kon genieten. Zijn leven was ooit anders geweest. De vochtige krocht waar hij was opgegroeid, de walm van een stinkende petroleumkachel, het gezeur van zijn moeder, de striemende hand van zijn vader. Het waren nu gelukkig herinneringen. De gore levensomstandigheden en een bijna barbaarse opvoeding hadden hem niet kleingekregen. Hij was niet in een instelling beland, had geen beroep gedaan op psychiatrische hulp, zich niet in zelfbeklag gewenteld of de schuld voor zijn ellendige jeugd bij zijn ouders gelegd. De ontberingen hadden hem sterk, onafhankelijk en vooral nietsontziend gemaakt. Mensen gaven alleen om zichzelf. Medelijden, empathie, vriendschap, zelfs liefde waren een utopie verzonnen door verlichte geesten. Geld was de enige maatstaf, hebzucht een bijzonder krachtige drijfveer. Dat was zijn conclusie toen hij op zijn zestiende een fotokopie van een werk van Dalí aan de slager om de hoek had verkocht met de garantie dat het werk binnen vijf jaar het dubbele zou opbrengen. Hij had er tweeduizend Belgische frank voor gevangen, vijftien procent van wat zijn vader per maand verdiende. Nog geen drie jaar later mocht hij zich miljonair noemen en dat was hij nog steeds, hoewel de Bel-

gische frank sindsdien allang vervangen was door de euro die veertig keer meer waard was.

‘Verdomme.’

De zelfvoldane glimlach gleed van zijn gezicht. Hij sprong op van zijn stoel.

Koen maakte de pedaalemmer leeg, deponeerde de rommel naast zich op tafel. Lege verpakkingen, proppen krantenpapier, piepschuim, twee paar versleten sokken en een handvol metalen bouten. Op de bodem van de pedaalemmer trof hij een houten kistje aan met daarin vier USB-sticks en twee geheugenkaarten.

‘Hoe kon jij in godsnaam weten dat...?’

Hij had zin om zijn hand op haar heup te leggen, zich tegen haar aan te schurken en te fluisteren: Omdat ik een slimme jongen ben natuurlijk. Slim en zo heet als het puntje van een brandende sigaret.

‘De krant dateert van 2013.’

Hij pakte de prop krantenpapier die bovenaan in de pedaalemmer had gelegen, wees naar de datum die nog net zichtbaar was.

‘En dat heb jij gezien?’

Er klonk verbazing en bewondering in haar stem omdat zij waarschijnlijk nooit het verband had gelegd tussen de datum op het krantenpapier en de bergplaats van de sticks, hoewel de verklaring nu heel aannemelijk leek.

‘Onze vriend had de moeite moeten doen om af en toe de inhoud van zijn pedaalemmer te actualiseren. Het is wellicht een uitgekookte kerel, maar iedereen maakt nu eenmaal fouten.’

‘Jij bent in ieder geval een schat.’

De zoen op zijn wang kwam totaal onverwacht, het duurde een paar seconden voor het tot hem doordrong. Was dit

een uitnodiging? Zou zijn droom dan toch in vervulling gaan? Hij waagde zijn kans, legde zijn hand op haar schouder. Ze haalde die zacht maar kordaat weg.

‘We kunnen beter opschieten, Koen. Straks betrappen ze ons.’

‘Ons betrappen? Op wat?’

‘Niet flauw doen, Koen. Ik vind je insinuaties niet echt grappig.’

Claudia maakte het kistje leeg, liet de sticks en de geheugenkaarten in haar handtas glijden. Steven zou natuurlijk merken dat ze verdwenen waren, maar dat kon haar worst wezen. Hij zou haar in ieder geval niet meer kunnen chanteren, want ze was niet van plan hem ooit nog te ontmoeten. De dreigende ramp was afgewend, haar leven stond weer op de sporen.

‘Ik had nochtans gehoopt dat we bij je thuis samen een kopje koffie konden drinken. Zie ik je zoon nog een keer.’

‘Ben je gek geworden? Je hebt Michiel toch niet verteld dat...’

‘Nee, wees maar gerust. Je zoon weet niet dat ik met zijn mama op rooftocht ben.’

‘Je beseft toch dat je niet met mij mee kunt.’

‘Het was een flauwe insinuatie, mevrouw Vincke. Is het zo goed?’

Claudia haalde opgelucht adem hoewel ze zich niet helemaal gerustgesteld voelde.

‘Ik mag toch op je stilzwijgen rekenen, Koen?’

‘Voor nog een zoen beloof ik je ons geheim mee te nemen in mijn graf.’

‘Doe niet onnozel.’

‘Is het je geen zoen waard?’

‘Toch wel.’

Ze sloeg haar armen om zijn schouders, drukte haar lip-

pen op zijn voorhoofd, maar vermeed zorgvuldig lichame-
lijk contact omdat ze hem niet op verkeerde gedachten wilde
brengen. Het deed een beetje raar, toch voelde ze zich niet
schuldig.

‘Kom’, zei ze. ‘Nu zijn we weg.’

Ze verlieten het huis op dezelfde manier als ze waren bin-
nengekomen. Koen trok de garagedeur achter zich dicht.
De straat lag er nog even verlaten bij als een paar uur gele-
den, alleen het gedreun van een optrekkende bus golfde
door de stille buurt. Ze schuifelden behoedzaam langs de
keurig gerenoveerde gevels, sloegen de zijstraat in waar hun
fietsen stonden gestald.

‘Heb je ooit een affaire gehad met die Steven?’

Haar lichaam verstijfde, ze had hem uiteraard niet verteld
waarom ze de bestanden van Stevens computer had willen
verifiëren, maar je hoefde geen genie te zijn om een derge-
lijke conclusie te trekken. Ze had alleen niet verwacht dat hij
het zo direct zou vragen.

‘We hebben samen op school gezeten’, zei ze een beetje
beteuterd. ‘En ik ben toen heel onvoorzichtig geweest, als
je begrijpt wat ik bedoel.’

Koen knikte. Meisjes lieten zich toen blijkbaar ook naakt
fotograferen om hun liefde een pleziertje te gunnen. En dat
kon een mens later zuur opbreken, zeker in haar geval. Haar
man was een jofele kerel, maar Koen wist van Michiel dat
zijn vader ook ontzettend jaloers was.

‘Jammer.’

‘Waarom jammer?’

‘Omdat ik toen ook graag op die school had gezeten.’

Steven klapte zijn iPad dicht, keek op zijn horloge. Het was
twintig over vijf. De beelden van de graaiende hand in de
pedaalemmer, de rommel die zich ernaast opstapelde, het

kistje, de sticks en de geheugenkaarten die in haar handtas verdwenen, leken hem scènes uit een horrorfilm. Hij begon als een gek door de kamer te ijsberen terwijl hij zichzelf vervloekte dat hij de draad uit het verleden weer had opgenomen. Wie had kunnen verwachten dat zij het lef zou hebben zijn huis binnen te dringen? En waarom had hij haar stick bij de andere verstopt? Omdat hij ervan overtuigd was dat niemand de bergplaats zou ontdekken.

‘Dommerik, stomme kloot, randdebiel, idioot...’ schold hij zichzelf uit.

De sticks waren genummerd, ze zou ze ongetwijfeld allemaal bekijken tot ze vond wat ze zocht. De vraag was wanneer ze het zou doen. Haar man vertrok zelden voor negen uur naar zijn werk en het was best mogelijk dat ze eerst een paar uur zou slapen voor ze aan de slag ging, maar dan had ze nog een zee van tijd om alle gegevens te verifiëren. Zelfs als hij onmiddellijk in zijn auto stapte en terug naar Brugge reed, zou hij dat niet kunnen voorkomen, maar hij kon het zich evenmin permitteren om niets te ondernemen. Hij ging weer zitten, haalde een miniflesje whisky uit de minibar, goot het in een glas en dronk het in één teug leeg. Het ergste was dat hij op niemand een beroep kon doen, daarvoor was bepaalde informatie die hij op de sticks had opgeslagen te delicaat. Als dat uitlekte, zouden ze hem op een gruwelijke manier vermoorden. In bepaalde snufffilms werden slachtoffers urenlang gefolterd voor ze uiteindelijk aan reepjes werden gesneden of met benzine overgoten en in brand gestoken. Steven stak zenuwachtig een sigaret op, haalde het laatste flesje whisky uit de minibar. Het was van levensbelang dat hij snel en efficiënt handelde. De whisky brandde zich een weg naar zijn maag, deed hem bijna kokhalzen. Hij stond weer op, trok zijn kleren uit, liep naar de badkamer en nam een koude douche.

‘Waar heb jij in godsnaam uitgehangen?’

Marc stond haar op te wachten in de woonkamer. Het jasje van zijn pyjama hing open, onthulde zijn behaarde borst. Claudia sloeg haar ogen neer, deed alsof ze onvast op haar benen stond.

‘Het is een beetje uitgelopen.’

Zelfs beroepsacteurs vonden het knap moeilijk een zatlap op een geloofwaardige manier neer te zetten. Met een dubbele tong spreken en beheerst waggelen als je niet gedronken had, was geen sinecure. Gelukkig had Marc niet veel verstand van dronkaards omdat hij nooit met dat soort mensen in contact kwam.

‘Noem je dat een beetje uitgelopen? Het is verdorie kwart voor zes.’

‘Je kent Fleur toch. Een vrouw wordt maar één keer veertig in haar leven.’

Fleur was haar beste vriendin en ze hadden inderdaad uitbundig haar veertigste verjaardag gevierd. Claudia was gebleven tot middernacht en had daarna met een smoes afscheid genomen.

‘Je hebt toch niet in die toestand met de fiets gereden?’

‘Nee.’

Ze schudde krachtig haar hoofd, schoot in een bulderende lach om hem duidelijk te maken dat ze niet in haar gewone doen was.

‘Je zou je moeten schamen.’

‘Ja, schat’, zei ze onderdanig.

Marc was een klassieke echtgenoot, die haar op handen droeg, een prima vader voor haar zoon en een tedere minnaar, maar hij had een stug karakter en ouderwetse opvattingen. Een glaasje wijn op zon- en feestdagen mocht en hij zapte niet meer weg als er op de televisie grove taal werd gebruikt, voor de rest week hij zelden af van zijn principes, en hij was meestal bijzonder lief.

‘Zal ik je in bed stoppen?’

Ze keek op, probeerde niet te glimlachen. Echtelijke ruzies kwamen zelden voor en ze werden heel snel bijgelegd omdat Marc vond dat in onmin met elkaar leven tijdverspilling was. Ze was voor een keer blij dat hij zich strikt aan zijn principes hield.

‘Je bent een schat.’

Hij ondersteunde haar naar boven, trok haar kleren uit en stopte haar toe als een baby. Zalig. Ze ging op haar zij liggen, zei ‘dankjewel, schat’ en deed haar ogen dicht, hoewel de adrenaline door haar lijf gierde. Ze kon bijna niet wachten tot hij de deur uit was om naar beneden te rennen en aan de computer te gaan zitten. De nieuwsgierigheid deed haar hart sneller kloppen. Ze hoorde hem de trap aflopen, de deur van de woonkamer achter zich dichttrekken. Michiel stond een halfuur later op. Ze piepte door haar oogleden naar de wekkerradio op het nachtkastje. Vijf over zeven. Nog twee uur voor ze aan de slag kon. Minuten tikten langzaam weg. Slaapverwekkende minuten. Ze probeerde zich te verzetten, maar kon niet verhinderen dat ze wegzakte in een weldoende roes. Absurde dromen volgden elkaar in een snel tempo op. Voetstappen in de gang en een krakende trede haalden haar uit een diepe slaap. Waar ben ik? Wat is er aan de hand? Het was tien voor negen. Michiel vertrok om acht uur naar school, het kon alleen Marc zijn. Ze wachtte gespannen af tot de deur van de slaapkamer opendraaide, durfde niet te kijken, zelfs niet loeren. Ze hoorde iets ritselen. Waarom zei hij niets? Was hij het wel? Wie anders? Ze bleef stokstijf liggen, probeerde rustig te ademen. Stel je voor dat... Het gebeurde niet vaak dat Marc voor negen uur de deur uitging. Niet vaak maar soms. Ze had de voordeur niet horen dichtvallen, de motor van de auto niet horen aanslaan. De persoon die de slaapkamer was

binnengekomen stond nu naast het bed, ze balde krampachtig haar vuisten. Had Steven gemerkt dat ze hem had bestolen? Was hij haar huis binnengedrongen om wraak te nemen? Net op het ogenblik dat ze haar ogen wilde openen, liep de indringer weer van bij haar weg en trok de deur zachtjes achter zich dicht. Koud zweet welde op haar voorhoofd. Ze deed haar ogen half open, de kamer baadde in een helder licht. Er lag een papiertje op het nachtkastje. Ze pakte het, herkende onmiddellijk zijn handschrift.

Ik wilde je niet wakker maken, schat, en het spijt me dat ik je heb afgesnauwd. Ik wacht op je in de woonkamer, gaan we lekker iets eten. Tot straks. Liefs. Het was uiteraard lief bedoeld en ze had zalig geglimlacht als het op een andere dag was gebeurd. Nu zat ze de hele dag met hem opgescheept.